

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΠΑΠΑΝΤΟΙΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ Ο ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

(Είς δύο δόσεις)

Μορφογραφία, ένδογραφία, μευτρογραφία, είδογραφία, κεννογραφία, άρλουμνογραφία, διγηνημτογραφία, κριτικογραφία, νοογραφία, ύφρογραφία, τεχνογραφία, γλωσσότεχνογραφία, κοινωνιολογογραφία, κοινωνιολογογραφία, ταλαντογραφία, και τράβα κορδέλλα...

Και ταύτα πάντα διά μέσου συματοπλεγμάτων, άγκαθιών, κοτρωγιών, χασιάνων και κουτσούφων, παρενθέσεων, παρεμβολών, πλαγιογραφιών, κεφαλαίων και παρεκκλίσεων, λόγφ το... πλοτών και της ποικιλίας του υπό καλμοσμοιστογράφειαν πολυφιλίτου άνωτέρω λογίου.

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου και τέλος)

Ἡ ναφθαλίνη, ἡ φβίσια, τὸ πευλί και ὁ Κομμουνισμός!
Εἰς διήγημά του, δημοσιευθέν εἰς τὸν «Ἐλεύθερον Λόγον» μίαν πρωτοχρονίαν, πτωχὸς μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου ἐξ Ἀνατολῆς δέχεται ὡς δώρον διὰ τὰς ἐορτάς ἀπὸ συμμαθητῶν του μεταχειρομένη ῥοδῶν ἑν ἑσπερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν, τὰ ὅποια τὰ νομβλάει καὶ τὰ ἀποδίδει εἰς τὸν δωματίον του, εὐρισκόμενον εἰς τὴν αὐλὴν ἐνός πτωχόπουλου ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, εἰς τὰς μικροκατοικίας τῆς ὁποίας βουίζει τὸ τοῦκαρο κ.τ.λ. Ἀλλὰ ἡ ναφθαλίνη εἰς τὴν ὁποίαν ἦταν βουτηγμένα τὰ ῥοδὰ πρό τῆς ἐξόδου των, δημιουργεῖ βαρεῖαν καὶ ἐνοχλητικὴν ἀπορροάν, καὶ τὰ τοῦκαρα, συμβολῶν πηλιναντα, εἰσέρχονται εἰς τὸν δωματίον, τοῦ μαθητοῦ ἀπόντος, καὶ ἐξάγουν τὸ σώμα τοῦ ἐκκλημμένου τῆς ἀπορροᾶς, γυμναστικῶν δὲ θορυβημάτων, οὗ αἰτιᾷ αὐτὴς εἶναι, οὗ τὰ ῥοδὰ αὐτὰ, ἀνήκον εἰς φυσιολογικὰ ἀπορροᾶζον καὶ τὰ κάνουν. Καὶ τὰ καίον πανηρικοῦς εἰς τὴν αὐλὴν, ἐπάνω εἰς τὴν χιόνα, ἣ ὁποία, διὰ τὴν τοποθεσίαν τῆς διηγήσεως εἰς γραμμικὸν φόντο, εἶχε πέσει ἀφρονιστάτῃ τὴν πρωτοχρονίαν ἐκείνῃ. Οὕτε ἐὰν ἐν μέρει. Σκιπετάζον, ἡ Ζουλότ, ἐγίνετο ἡ ἱστορία αὐτή, διὰ συνέβαιεν ὥστε ἡ δύστηνος ναφθαλίνη νὰ θεωρηθῇ ὡς μίσημα ἀπὸ ἀδελφάντων. Καὶ οὕτως κατὰ Παρορίτην, αὐτὸ ἔργοντο καὶ γὰρ ἐν μέσῃς Ἀθήναις... Ἄλλο: Εἰς τὸν «Κόκκινον Τράγον» του, ἐν Ἀθήναις, πάλιν εἶς μίαν συνοχίαν των—ἐντός τοῦ οὐραίου τῆς πόλεως, ἢν ἦταν ἐξω τοῦλάκων...—ἐνὰ ἀποροδοῦσιν μέγα εὐνομοφρον πτηνὸν ἐμφανίζεσθαι ἀφροδῖς ἐπὶ τῆς ἐκκλημμένης τῆς οὐραίας. Ἡ ἐνορία ἀναστατικῶν, οἱ προληπτικοὶ συνταξαῖοι, ἐπακολουθεῖ σιγῇ ἐντέσεις εἰς τὸν ναόν, δέξας πρὸς τὸν θεόν, καὶ λιτανεῖα ἀκόμῃ μοῦ φαίνεται πρὸς ἀποτορσὴν τοῦ θνυσμένου πτηνοῦ προαγγελιομένου κακοῦ, ἐμφανίζεται καὶ ὁ ἀπαράσιτος φιλελεύθερος, ἀντιθρονακτικὸς, ἱκανοστάτης, κομμουνιστὴς—διηλ. ὁ ἴδιος βεβαίως ὁ κ. Παρορίτης,—δράζει λόγῳ κατὰ τὴν προλήψαν, γίνεται μόνον τοῦ θνυσμένου δὲν ἐνδοκλήματος παρὰ τὴν πιστὴν, συμπίπτει, ἥρως ἐνδομυθία—εἶνε περὶ τὸν πλέον, μετὰ τὴν τὸσον ἔξω τὴν καὶ πιθανολογικὴν βῆσιν τοῦ διηγήματος, νὰ ἐμφανίσῃ κανεὶς ἐν μαθηματικῇ ἀκριβείᾳ τὰς λεπτομερείας τῆς περὶ τὸν ἐξελίξασθαι τὸν—συμπίπτει λοιπὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ἐνοχλητικὴ ἀπεργία, ὁ ἐξορμητικὸς κομμουνιστὴς, δὲ εἰς αὐτὴν ἐντατικῶς τὴν ρύκτι, καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ ἀποδοθεῖται ἐν τέλει ἰδολογικός, ἐν μορφῇ τοῦ φόντου τῆς ἡλιείας διηγηματογραφικῆς συλλήψεως τοῦ κ. Παρορίτου. Φαντασθὲτε προεπὶνον τῆς Ἑλλάδος, ἐρωταίῃ-νὴν πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν γίνονται δέσεις καὶ λιτανεῖαι, ἐπειδὴ ἕνα ποῦλὶ ἀκάλυπτον εἰς τὴν στέγην μᾶς ἐκκληρίας! Μωρε, εἰς ποτὶ τέτοιον ποῦλῳ κανεὶς Ἀθηναῖος, ἀφῶτον ὑπάγειν πρὸς τὴν Ἀθήναι, ἣ ἐπὶ τῆς ποτὶ εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν κανεὶς τὸσον ἡλιόφως, ὥστε νὰ φαντασθῇ, ὅτι ἡμποροῦσε νὰ γίνῃ καμμίαν φορὰ εἰς αὐτὴν κατὶ τέτοιον: «Ὁ κ. Παρορίτης ὅμως βαρεῖ μέν» τὰ ὅλα. «Σκοπιμότης» γὰρ, ἰδολογία (ἢς ἀδικώμενον τὴν λέξιν αὐτὴν, τόσα καὶ τόσα ἔπαυεν ἄλλοις εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοῦ 1911. ἔβλεπον, αἰ: ἀδικώμενον, πρῶτον διδοὶ ἡ παρὰ τὸν καὶ ἐκκληματικὴν δράσιν πρὸς οὐδὲν ποτε σκοπὸν καὶ ἐξ οὐδὲν ποτε ἐλπίσιν, δὲν ἐπιτρέπεται βεβαίαν νὰ χαρὶ γίγνεται ὡς ἰδολογία, ἐὰν θέλωμεν νὰ εἰμεθα ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς λέξεως, ὁ δὲ κ. Παρορίτης, ὡς ἐμπροθύμενος τοῦλάκων ἐλκινγόντος, καίτοι ἀφῶτος, τὸν Κομμουνιστὴν, κατατάσσεται καὶ αὐτὸς παρ' ἑμὲ μετὰ τὸν παρὰ τὸν, τὸν ἐκκληματικόν, καίτοι ἔως τῶρα, μόνον τὴν διηγηματογραφίαν καὶ τὴν Κριτικὴν κατέσθως νὰ σκοπεῖται, καὶ θὰ τίς σκοπεῖται διαρκῶς, ἀντιτάσσας καμμίαν μὴ ὁδὸν εἰς τὴν ἐντυπὸν ἐπὶ γάτος ἐκέρχον τοῦ λογοτεχνικοῦ καὶ διαγογιτοῦ ἀπλήκτους τῆς ψυχῆς του. Παρ' ἑμὲ, γνωρίζοντες πολὺ καλὰ ἐξ ἐμπειρίας καὶ γνώσεως, εἰς πράγματι ὅτι Κομμουνισμός, εἰς τὸν νομίζομεν, οὗ οἱ ἰδολογισμοὶ τοῦ κ. Παρορίτου δὲν εἶνε ὅπως εἶναι, εἰς τὸν πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν ὀργανισμόν του, ἀλλὰ ἀπορροᾶ ἀνέχων μετασχηματισμὸν εἰς αὐτόν). Χάρις λοιπὸν εἰς τὰς «ἰδολογίας» σκοπιμότητος του κ. Παρορίτου, εὐρισκόμενα πρὸ τὸν ἀνωτέρω καὶ ὁμοίον, πεμπόλων δύστην, ἐπινοημάτων καὶ κακοτήτων καὶ κακοχῶν καὶ κακῶν καὶ ὑπερκαταπονήσων διηγηματογραφικῶν ἐκδηλώσεων του.

«Χαίρετε λοιπὸν...» Καὶ ταῦτα ἐν οὐτῶς ἔχουν. Νῦν δὲ δέχεται τοὺς φιλικούς κερνοδομήτους τοῦ χειρομηνίου σου, καὶ οὐ, ἀγαστάτα καὶ ποθευόμενα ἀνερ. Καὶ ὅ: Ἡ:

Χαίρε, λοιπὸν, καὶ σὺ, μετὰ τὸν Ναπολέοντα Λαπαθιδῆν [«Μικροῦ» Χριστογεννητικῶν 1927, Νο 1 «Φιλολογικῆς Πανακτοῦ» μου], Κώστα, Κωνσταντίνε, Κωνσταντίνε, Κώστα Παρορίτη, φιλολογικὸν καταντάντο, ἄς ποῦμε. Ἐξέλθε ἀπὸ τὸν φιλολογικὸν ναρβούκιον σου, τὸ μαρβόσκυλλοτῆς Κριτικῆς ἐξαπελῦθι κατὰ σοῦ. Καὶ ἐὰν θέλωμεν οὐ παραβάλλει μὲ τὸ «θηρίον» τοῦ Καρκαζοῦ, τοῦ ὁποῦν

πληθαίνει νὰ τὸ σκοτῶσιν εἰς τὸ σπλήνδον τοῦ δ. Μακεδόνος, θὰ σοῦ ἐφωρῶσιν καὶ ἡμεῖς, ὅπως αὐτὸς πρὸς τὸ θῆρον: «Ἐξέλθε λοιπὸν, κατηγορεῖμεν σὲ, ἐξέλθε ἐπὶ τέλους, διότι ἐὰν δὲν ἐξέλθῃς, θὰ σὲ κάμω νὰ ἐξέλθῃς ἐνός!» Θέλει ὅμως δὲν θέλει σὺ νὰ ἐξέλθῃς, οὐ ἐξάγω ἐγώ. Ἡλαθὲ οὐ ἐξήγαγε, ὑποδέντο, παρτοσαδοποιήσαν, ὅπως καὶ οὐ ἐπαρτοσαδοποιήσεις τὴν διηγηματογραφίαν καὶ τὴν Κριτικὴν: Χαίρε, λοιπὸν ποῦζλα, κάθοντο, στήνῃ, μπουναδόντο λογοτεχνικὸν ταλάντο. Χαίρε, διανοητικὴ καὶ ἀλοήνῃ, τικτὴ λειψανοθήκη, ὅμ μόνον λειψανῇ ὁ φανοισμὸς καὶ ἡμῶναις. Χαίρε φιλολογικὸν μπουνοῖς μασματικῶν πτόων. Χαίρε ὁστοφυλακτικὸν συγγραφικὸν καὶ λογοτεχνικὸν σχεδῖον, ρυθμῖον, ἰδεογραφῖον, εἰκονίσω, ἀναλύσω, τοποθετημῖον περιγραφῶς εἰς τὸ φιλολογικὸν νεκροταφεῖον τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος, ἀναλογικῶτα βεβαίαν, ἦτοι ταράμ. Χαίρε φιλολογικὸν τσο-κερμπάσιον, ὡς εἶδος ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ ὁποῦν παρῶν διὰ τὸν ἐκτικὸν στόμαχον μερικὰ προσρηγικὰ παρὰ τὸν δύστην ὅτων τοῦ Πειραιῶς. Χαίρε ἐνὶ τῇ καὶ ῥοματικῇ φιλολογικῇ ψυχῇ. Χαίρε φιλολογικὴ πνευματικία. Χαίρε φιλολογικὴ μπουνοθήκη, ὁ ὁποῖος ἡδύτης νὰ πιστεύσῃς ὅτι καὶ εἰς τὸν ὁδοφῶς τῆς Λογοτεχνίας καὶ τῆς Σκέψεως δύναται νὰ ἐφαρμόζεται τὸ «μητὴς οὐκ ἐλπίς, αὐ' ἀλειοτικὰ μὴ δόστε». Χαίρε οὖν, ὁ ὁποῖος μᾶς παρουσιάζει καὶ ἄλλην ἐξυπνάδα, ἐκτός ἐκείνης ποὺ ἀναφέρει παραπάνω, οἱ ἀντελήψης ἐνταῖος τοῦ ἀδύνατον πόσης γενετικῆς οὐραίας, μετὰ σοῦ καὶ τοῦ πολὺ ἰδιοτρόπου καὶ ἐγωιστικοῦ θηλίκου, τοῦ ὁποῦν δοματῆς Τίχη. Ἄλλα ἔλα ποὺ οὐ γαργαλῇ καὶ σὲ ἡ φιλολογικὴ δόξα, βλέποντας μάλιστα, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸν πρῶτον ἐσωτερικὸν φιλολογικὸν διασπαραγμὸν σου καὶ διερεθισμὸν, οὗ δὲν εἶχε μείνει φιλολογικὸν κοῦτσουρο, φιλολογικὸν ντουβάρη, φιλολογικὴ τοῦλα, ἣ ὁποία δὲν γινώσκῃ τὸν Ἑλληνικὸν φιλολογικὸν ὄριον, εἰλερ γλωσσικῆς βασιτοπίας τοῦ Ὑποχῶν καὶ πορογραμματικῆς ἀλλοτριωτικῆς καὶ θανατοιστικῆς ἀλλοτριωτικῆς ὅτων τὸν ψυχαστικὸν πόντον, ψυχαστικὸν, ψυχαστικὸν: Χαίρε, λοιπὸν, ἐν συνεχείᾳ, ὁ ὁ ὅς εἶδος φιλολογικὸν αὐτοπεριφροῦ, αὐτοσπαρμ, φιλολογικὸν αὐτογομμοποιήσις, αὐτογεννησις, αὐτοσπογένησις, δὲ ποῦμε καὶ αὐτοσποσπολήσις,—χαίρε οὖν, ὁ αὐτοσποσπινθεῖς καὶ αὐτοεξταμμοθεῖς εἰς τὸ χαμῆς τῆς φιλολογικῆς ἀγνίας σου, ὁ αὐτογνῆσις καὶ αὐτοεκαμμογευθεῖς εἰς τὸν πνεύτον τῆς φιλολογικῆς δόξατοπίας σου, καὶ περὶ αὐτὸν, ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, εἰς ταῖα γὰρ τὴν λειτουργίαν, οὐ μὴν ἄλλα καὶ αὐτὴν τὴν φυσιολογίαν, τὸν διανοητικὸν καὶ ἀσθητικὸν ὀργανισμόν σου, ὥστε εὐλόγως αἱ λογοτεχνικαὶ συλλήψεις σου καὶ τὰ λογοτεχνικὰ σχεδῖοματά σου νὰ παρουσιασθῶν ἐν τέλει τῆς οὐκίτης πορείας τὸν διὰ τοῦ στόματός σου καὶ τῆς ὑποστοματικῆς χώρας,

ὡς λογοτεχνικός καὶ ἐντολογικός λαπῆς, πτόν, βρωμογῆμιον, μπληγῆν, παρτοσαδοποιήσις, νεκροτομοποιήσις, ὡς εἶδος βουζαγικός λογοτεχνικός καὶ διανοητικός παρτοσπολήσις. Χαίρε λογοτεχνικὴ ἀποτέφωσις καὶ ἀποσκοπῆσις. Χαίρε διηγηματογραφικὸν, κριτικὸν καὶ... ἰδολογικὸν οκαθῆν, μαρμῶδι, οκαμῆν, μολνῆν. Χαίρε φιλολογικὴ ἀνορεαί, ὁ ὁποῖος, μὲ τὰ ἔργα σου, δὲν κανεὶ τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ οαλιώτες καὶ νὰ οκαμῆτες δόκομῃς, μὲ τὴν γλωσσίσαν σου καὶ τὰ δόντια σου, ἀπὸ τὸν φιλολογικὸν ὑπέδαρον, εἰς τὸ ὁποῖον, ὡς τάλαντο ἐγεννήθης καὶ ἐκρίσκεσαι, εἰς οἷς τὸν φιλολογικὸν δειδῶν, νὰ τίς εὐταίῃς καὶ νὰ τίς ξεφλουδίζεις νομίζων ὅτι θὰ ἡμποροῦς καὶ οὐ τουντοτρόπως νὰ ἀνοίξῃς ὁρόμον ἀπὸ αὐτῶν καὶ ἀπὸ τὴν κορμῇ των, διὰ νὰ εὐρεθῇς μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπάνω εἰς τοὺς κλίνοῦς του καὶ εἰς τὰ ἀνθῶ του καὶ εἰς τοὺς καρποὺς του. Χαίρε λογοτεχνικὴ καὶ κριτικὴ ἀποφυλλοξήροποιήσις, ἀποτεροσκοποποιήσις, ἀπονηροποιήσις, ἀπομοφοποιήσις, ἀπονημοποιήσις, ἀπαδονοποιήσις! Χαίρε φιλολογικὴ καίκοια, γῖδα, γκῖδωσα. Χαίρε φιλολογικὴ γεροτοκόρη. Χαίρε κηρότορον φιλολογικῆς ἐμπειρίας καὶ φιλολογικῆς τυχῆς. Χαίρε στακτοθήκη φιλολογικῆς δημοθυγίας. Χαίρε ἀνάλατο, ἀλίνο, μπαρτάκι, ἀπῆλοστον, κακῆν, κακογεμῖο, κακοδεσμὸν λογοτεχνικῶν οπληντεροκοροποιήσεων. Χαίρε λογοτεχνικὸν καὶ κριτικὸν μαγατοπάζαρον. Χαίρε φιλολογικὴ βρωμῶσα. Ὅσοι! (Ἡ προφώνησις αὐτῇ ἀποτεινέται πρὸς τὸν συγγραφεῖ καὶ κριτικὸν Παρορίτην, ὅχι τὸν ἀνθρωπῶτον). Ἡλαθὲ, ἔξω ἀπὸ τὸν φιλολογικὸν ἀγρόν, εἰς τὸν ὁποῖον βόσκεις παρανόμως. Ὅσοι, οὐστ, οὐστ! Χαίρε φιλολογικὴ ρίσα. Χαίρε φιλολογικὴ κασιὰ. Χαίρε ἐπαρχιακὴ φιλολογικὴ κρηάβα. Χαίρε ἔλλιον, χαμωμῖον, φασκομήλιον τῆς λογοτεχνίας καὶ τῆς Κριτικῆς. Χαίρε λογοτεχνικὴ καὶ κριτικὴ μαμαλιγία. Χαίρε λογοτεχνικὴ καὶ κριτικὴ ἀποδοποποποιήσις. Χαίρε λογοτεχνικὴ καὶ κριτικὴν οπουσίαν, τοῦ ὁποῦν ὁ κ. Γο. Ζινῆπουλος ἱβνολήθῃ νὰ μᾶς τὸ παρουσιάσῃ ὡς ἐλαδιόλαδον, ἐταν μᾶς φῶρ καὶ ἦναι καὶ, συνεξῆς οὐ βωρῶς, ἀλλὰ καὶ ἀτελεντήτος, ἀπὸ τῶν σπηλῶν ἐφημερίων, μὲ τὸν κ. Παρορίτην περὶ τοῦ διηγηματογραφικοῦ ταλάντου τοῦ κ. Β. Βουτρά. Χαίρε ἐξαρχαλομένο φιλολογικὸν λαγόντο. Χαίρε ὁ παρὰ πέντε... Ἐνδοκί τῆς Ἑλλάδος! Χαίρε ὁ δέλης σου νὰ περηνίξῃς τὸ πνεῦμα, τὸ περιεχόμενον καὶ τὰς μορφὰς τῆς λογο-

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ... ΠΙΑΝΟ...

Ο σενόρ Μπαρμινάδα ντ' Ιταλίτσα εινε μεγάλος μουσικός, στήν 'Αργεντινική Δημοκρατία. Τά κοντσέρτα του χαλούν πάντα κόσμο και όλοι οι κάτοικοι του Ρίο 'Ιανέιρο εινε ξετοσλαμένοι με τὸ δαιμόνιο αὐτοῦ πιανίτσα, ἡ ὁποῖος ἔρχισε ν' ἀποκτῇ παγκόσμιον φήμη καὶ σὲ λίγο πρόκειται ν' ἀκουσθῇ στήν Ἑλλάδα.

Ο σενόρ Ιταλίτσα, όμως, εινε πολὺ ἀκαταίτητος. Ἐννοεῖ νὰ παίξῃ σ' ἕνα μόνο πιάνο στοῦ δικῆ του...

Μὰ τί γίνεται, θά πῃς, όταν γυρίξῃ ἀπ' τὴ μιὰ πόλιν στήν ἄλλη;

Ἀπλούστατα, παίρνει τὸ πιάνο μαζί του!

Τὸ πιάνο αὐτό, όμως, εινε μὲ σὺρὰ καὶ δὲν μεταφέρεται πολὺ εὐκόλῃ. Γιὰ τὴ μεταφορά του, λοιπόν, κατασκευάσῃ δὲ καλλιτέχνης εἰδικὸ αὐτοκίνητο, στοῦ μέγεθος τοῦ πιάνου του καὶ μὲ πολὺ μικρὰ πλάγια.

Καὶ σὲ πολλὰ, όμως, μέρη πού πηγαίνει ἡ μουσικὴ σάλας εινε πολὺ μικρὴς. Κι' ὁ καλλιτέχνης καθέσαι ἐμπρός στοῦ πιάνου του ἐπάνω στοῦ αὐτοκίνητου καὶ δίνει...ὑπαίθριες συναυλίες!...

Ἔτσι ἐλασμορίσθη καὶ τὸ πᾶν-αὐτοκίνητο, μία πρόδοος κα' αὐτὴ γιὰ τὴν πολὺ περὶ ἐποχὴ μας!

τεχνίας μὲ τὰ παλαμῖνα καὶ τὰ κορυφία καὶ τ' ἀγκίστρια καὶ τὰ δίκτυα τῆς Κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας καὶ σκοπιμότητος, ἀλλὰ καταρθώσας μόνον, πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ἔχεις ὡς... προγράμμα σου, νὰ πῇς ἀγκαλιὰ καὶ μὲ τὰ κεφάλια κάτω, τοῦτέστι οὐμπιτικὴ καὶ οὐμπικόν, καὶ Λογοτεχνία καὶ Κομμουνισμὸν—δουὶ τὸ ἀπὸ μέρους σου δηλαδὴ—εἰς τὸ ἔλος τῆς διηγηματογραφικῆς καὶ τεχνικῆς σου ἐκδηλώσεως. Χαῖρες ἀνίας; διηγηματογραφικὴ καὶ κριτικὴ φημισίσις. Χαῖρες διηγηματογραφικὴ καὶ κριτικὴ παρλεπροποίησις, ἀπολέπρωσις, ὠδωπικισμός, ἐλεφαντίσις, φλεκαίνωσις. Χαῖρες ἀπορητικὴν γκαμήλια λογοτεχνικὴν καὶ κριτικὴν ἐκδηλώσεως. Χαῖρες, ἐπὶ τέλους, ἐν τῷ συνόλῳ, Κώστα Παρορίτσα, ὁ ὁποῖος εἶσαι εἰς θέσιν ἂν θέλῃς, νὰ ἴδῃς καὶ νὰ ἐννοήσῃς, οἱ δὲν εἶναι δική σου δουλειὰ τὸ κρίνειν καὶ διηγηματογραφεῖν, χωρὶς πενὸν παραβάν ἐπιφυλάξεων καὶ ἐπιφυλάξεων, οἱ ἀκάπως καὶ ἐπὶ ἐπισυνεχῇ ἀποδοσεῖς παρσούθησις εἰς τὰ ψυχαστικὰ γάλλια καὶ εἰς τὸν κομμουνιστικὸν μαϊανδροῦ. Ἀνδρώπινον τὸ ἡμετέραν, ἀδελφεῖν ἐν Χριστῷ. Ἀλλὰ ὑπάγει ἡμετέρας καὶ ἡμετέρας. Ἡ ἡμετέρας ἐναντίον τῆς καλαισθησίας καὶ τὸν θεμελιωδὸν νόμον τοῦ Κριτικῆς ἀντικειμένου καὶ ἡ ἡμετέρας ἐναντίον τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως τοῦ ἄλλου—οὐ ἔννοεσεν τὴν κριτικὴν σακαράκων σου καὶ ἐναντίον λογοτεχνικῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα εἶνε τιμὴ τῆς Λογοτεχνίας μας, μόνον καὶ μόνον διότι δὲν ἐγάρῃσιν ὡς στήριγμα, περικάλυμμα καὶ ἐκμύθησις τὸν κομμουνιστικὸν ἀπώρον—ἡ ἡμετέρας ἐναντίον τὸν κεφαλαιωδὸν καὶ ἀδιαφάντων ἱστορικῶν δεδομένων, εἶνε ἡμετέρας θανάσιμος, τέκνον μου. Δοῦτε εἶνε πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἡμετέρας, ἡ ὁποῖα οὐ συγχωρεῖται εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν Γραφήν. Ἡ ἡμετέρας καὶ κοινωνικὴ ἡμετέρας δύναται νὰ ἐπανορθωνεῖται πάντοτε, ἔστω καὶ ὅν καδ' ἐκστὴν υποπίπτει κανεὶς εἰς αὐτήν. Διὰ τὰς ἄλλας ἀνωτέρου δυνάμεις μὲ μόνον ὑποπίπτει καὶ εὐκαίρια μετανοίας καὶ ὁπισθοδρομήσεως παρονοιάζεται, εἰς ὅλην τὴν ζωὴν μας. Ἐγὼ σοὺ τὴν παρονοιάζω. Θὰ ἴδῃς μὲν νὰ σοὺ τὴν παρονοιάζω καὶ πολὺ περισσοτέρου ἐξαιγακασίῃ, ἂν ἀπεκρίσῃς νὰ διατρέξῃς ὅλον τὸν μὲ γαῖον ἀράχνη, τοικιόδας, βάτους, πολέως, χαλίκια, σκόνι, λάσπες, βρομιέρας, σπαρμένον καὶ πνιγμένον ἀγρὸν τῆς διηγηματογραφικῆς καὶ κριτικῆς δημιουργίας σου, καὶ νὰ παρονοιάσῃς καὶ εἰς οὐ καὶ εἰς ἄλλους τὰς ἀφίρσεις καὶ τὰ προϊόντα του. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ὅλγα ἀνωτέρου στοιχείου, οὐ δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς. Σὲ καταπαύεται λοιπὸν ἀποχωρίζομεν: οὐ τὴν στιγμήν αὐτήν, καὶ σοὺ εὖχομαι καλὴν ἀναχώρησιν τὸν γεγραμμένων σου, ΑΜΗΝ.

Χ. Παπαθανασίου 'Ηλικιωμένος

Υ. Γ. α'. Τὰ γέστα τῆς Σκιαγραφίας τοῦ κ. Παρορίτου ἄλλοτε, όταν τυχὸν θά μὰ; παραπονοῖα καὶ ἑλπίς ὁρόσους, καὶ ἑλπίσιν—Κίτρινον—Γαλάζιον, κ.λπ. Τράγῳν, καὶ οὕτω καθέξῃς.

Υ. Γ. β'. Ἀποδοσεῖς περὶ Παρορίτου ἀπὸ τὴν προηγηθεῖσαν Σκιαγραφίαν Ν. Διαπορίτου: «...βαδυνουσιότατον, ὡς πάντες γνωρίζουν, διαμνηρευτοῦ τοῦ Κομμουνιστικοῦ καὶ τεχνικῶν ἀπογεγενοῦ τοῦ κομμουνιστικοῦ ὅλκω εἰς τοὺς βόθρους τὸν διηγηματοῦν».

Υ. Γ. γ'. Καθ' ὅδον ἀποδόξῃς ἡ... παρονοιάζεις Παρορίτον—Παρονοιάζεις, οἱ δὲν ἐπεκρίσανται καὶ μὰς ἀπέπιναν οἱ Χαιρετισμοί. Ἐς ἄλλοτε λοιπὸν. Ἐπίσης ἀποδόξῃς, λόγῳ γάλλῃ; ἀπὸ τὴν ἀπείριον τοῦ Παρορίτου ὅλκω, καὶ ὁ λογαριασμός τοῦ μετρήματος τὸν Παρορίτου, Παρορίτου, Παρορίτου, Παρορίτου, κ.λπ. Τί νὰ γίνῃ. Καμμία μεγάλη μᾶχη δὲν γίνεται χωρὶς θύσις.

Χ. Π. Η.

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ, ΝΕΑ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ὀπνωτισμὸς καὶ ἡ ἀνακρίσις

Ἐνας ἀνακριτὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὕπνωσῃ ἕνα κατηγορούμενον γιὰ νὰ μᾶθῃ τὴν ἀλήθειαν;

Αὐτὸ εἶνε τὸ ζήτημα πού πρόκειται νὰ λυθῇ ὁ Ἄρειος Πάγος τῆς Πολωνίας.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ἐδημιουργήθηκε τὸ ζήτημα αὐτό.

Τώρα τελευταία κάποιος ἀνακριτὴς ἀνέθεσε σὲ ἕνα γιατρὸ νὰ ὕπνωσῃ ἕνα κατηγορούμενον γιὰ νὰ μᾶθῃ τὴν ἀποκρίσιν ὁμολογίας. Ὁ ὕπνωσις μὲν δὲν προσέβη σὲ καμμία ὁμολογία, ἴσως γιὰτὶ δὲν ἦταν ἔνοχος, ἔπαυε, όμως, ἀπὸ κάποια νευρική ἀρρώστεια.

Ὁ ἀνακριτὴς καταδύωχκε τότε καὶ κατεδικάσθη σ' ἑνὸς ἔτους φυλακὴ ἐπὶ καταχρήσει ἑξουσίας.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔκανε κατόπιν αὐτοῦ ἀνακοπὴν στοῦ Ἐφετερίου, αὐτό, όμως, ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφασιν. Καὶ τὴν ἀπόφασιν, όμως, τοῦ Ἐφετερίου τὴν ἀνέκυψε ὁ ἀνακριτὴς.

Τώρα πρόκειται νὰ ἀποσπῇ τὸν ἀνακριτὴν ὁ Ἄρειος Πάγος.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ ζήτημα προκαλεῖ μεγάλες συζητήσεις στούς ἱατρικούς καὶ στούς δικαστικούς κύκλους, ὅλης τῆς Εὐρώπης.

Ο μεγαλύτερος σωτὴρ πνιγομένων

Τὸ παγκόσμιον ρεκόρ τοῦ σωτῆρος πνιγομένων τόχει αὐτὴν τὴν στιγμήν τοῖς νομίζετε: Ἐνας Τούρκος!

Στὸ Βατοῦμ, τὸ γνωστὸ λιμάνι τῆς Μαύρης Θαλάσσης, ἕξ ἀναπνοόμενος ἐπάνω ὡς δάφνες ἕνας Τούρκος ναυτικός, ὁ Μωχαμέτ Μπαϊράμ Ὀγλού, ἡλικίας 63 ἐτῶν.

Ὁ ναυτικός αὐτός μέχρι πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐργαζόμενος ὡς ἀρχηγὸς ὁμ. λου βαρκάρηδων στὸ Βατοῦμ, οἱ ὅποιοι εἶχαν ὡς ἀποστολὴν τὸν τὸ σωτῆρα ἐκείνων πού ἐπνίγοντο στὴ Μαύρην Θάλασσαν. Σ' ὅλην του δὲ τὴ σταδιοδρομίαν εἶχε σώσει 400 πρόσωπα ἀπὸ τ' ἀγρία κύματα τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Τέτοιον ρεκόρ κανενὸς ἄλλου ναυτικῆς δὲν ἡμερεῖ νὰ ἐπιδείξῃ, ἐκτός ἂν πρόκειται ὅχι γιὰ ἐπίσημον στατιστικὴν ἀλλὰ γιὰ παραμύθια τοῦ Σεβὰς Θελασσινού!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ

Ὁ μουσικός Συμωνίδης τῆς Κίου παρακαλοῦσε κάποτε τὸν Θεμιστοκλῆ νὰ κἀμὴ μὴν ἀδίκαια.

— Πῶς μοῦ ζητεῖς τέτοιο πράγμα; τοῦ εἶπε τότε ὁ Θεμιστοκλῆς. Ἐάν ἐγὼ σοὺ ζητοῦσα νὰ βγῇς στοῦ θέατρο καὶ νὰ τραγουδήσῃς φ ἄ λ τ σ α ἐννοῖον τοῦ κοινού, θά τώκανες;

Ὁ Θεμιστοκλῆς εἶχε ἕνα γιού; πρὸς τὸν ὅποιον ἡ μητέρα του ἔτρεφε μεγάλη ἀδυναμία.

— Αὐτὸ τὸ παιδίον, πού βλέπετε ἐκεῖ, ἔλεγε μιὰ μέρα ὁ Θεμιστοκλῆς γαλόντας στούς φίλους του, κρατεῖ στὰ χεῖρα του τίς τούχες τῆς Ἑλλάδος: γιὰτὶ αὐτὸς μὲν διευθύνει τὴν μητέρα του, ἡ μητέρα του διευθύνει ἐμένα, ἐγὼ διευθύνω τοὺς Ἀθηναίους, καὶ ὁ Ἀθηναῖος διευθύνει τὴν Ἑλλάδα!

Ὁ Θεμιστοκλῆς ἔτρεφε μεγάλην περιφρόνησιν πρὸς τὰ εἰγεία ἀγαθὰ καὶ τὰ πλούτη.

Κάποτε, ὅσοι ἀπὸ μιὰ νίκη, στεκόταν στήν ἀκροθαλασσὴ καὶ παρατηροῦσε τὰ πτώματα τῶν ἀντιπάλων πού ἔφερον τὰ κύματα. Μεταῦτ' ὅν σκοπεῖται αὐτὸν, πολλοὶ εἶχαν ἀκόμη κρατασμένα ἐπάνω τους διάφορα πολέμια βραχιλλία, περιδέραια, δαχτυλίδια καὶ λοιπὰ κοσμήματα.

Βλέποντας τότε ὁ Θεμιστοκλῆς οἱ ὁ συνόδος τὸν εἶπεν βλεμματα γεμάτα πόθο πρὸς τὰ πλούτη αὐτὰ πού θά ἔχονταν ὡς λίγο στὴ θάλασσα, ἐγὼ δὲν εἶπα καὶ τοῦ εἶπε:

— Μαζέψε δὲ μορσοῦς; ἀπὸ τὰ πλούτη αὐτὰ καὶ κράτα γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου, ἐπ' ὅσον οὐ δὲν εἶσαι ὁ Θεμιστοκλῆς!

Ὅταν ἔ, θασεν ἡ ὥρα νὰ παντρεύῃ τὴν κόρη του, ὁ Θεμιστοκλῆς προτίμησε νὰ τῇ δώῃ ἕναν ἀνδραγαγε, φτωχὸ καὶ μορφωμένο ἐπὶ ἕναν ἄλλο πλούσιον καὶ ἀγαθόμηνον.

— Προτίμησ', εἶπε στούς φίλους του ἐκεῖνον γιὰτὶ τὴν ἀποφασὴν του, ἕναν ἀνδραγαγε πού νὰ ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ πλούτη, παρὰ πλούτη πού νὰ ἔχῃ ἀνάγκη ἐνός ἀνδραγαγε!